

MUŽI Z DRUHÉ RUKY

Romcom
z Brna

Kristina Janů

Kristina Janů

MUŽI
*Z*DRUHÉ
RUKY

 Fortuna
Libri

Copyright © Kristina Janů, 2025
Cover design © Zuzi Maat
Cover illustration © 123 RF / greens87

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Daniela Čermáková
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoli podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoli vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoli formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-657-0

*Věnováno mému manželovi,
který má úžasný smysl pro humor.*

1.

Prsa na přání nerostou

ZORKA

„Jo, holka, po třicítce nám už tři hodiny spánku nestačí,“ zhodnotila Johana, jakmile jsem se jí ve společné kuchyňce svěřila, že mám příšernou kocovinu. „Musíš je vynásobit třema. Problém ale je, že nám ani devět hodin strávených v posteli nezaručí, že se vyspíme do krásy. Tuhle jsem si ve spánku otláčila na obličej víčko od krému. Vypadala jsem jako panda, akorát bez fleků.“

Opatrně jsem roztáhla ústa do úsměvu, protože mi třeštila hlava, a začala jsem si jemně třít spánky. Měla jsem chlapickou, spíše hranatou postavu bez ženských oblín, malá prsa a nakrátko ostříhané vlasy. Kdyby mi rostly, jak měly, nosila bych je delší. Vlasy, ne prsa. Dneska jsem se navíc ke všem svým mindrákům cítila jako po maratonu. Ne že bych kdy uběhla maraton nebo jinou vzdálenost delší než tu od baráku na zastávku šaliny.

„Stačilo by mi vyspat se tak, abych fungovala a neusínala v pauzách mezi schůzkama,“ zívla jsem a zvedla spojené paže nad hlavu, abych si protáhla své šestatřicetileté tělo.

Každá jsme si s Johanou pronajímala místnost v Bohunicích, kde jsme se taky před rokem a půl seznámily. Stačil jeden pokec nad kafem, abych věděla, že si její energii

a optimismus chci dávkovat každé ráno. Raději její potrhlé nápady a zvonivý smích než si lupnout ibuprofen.

Johana byla nedostudovanou zdravotní sestrou, já vystudovanou logopedkou. Dostala jsem se sice na medicínu, ale po roce studium vzdala. Přesídlila jsem na fildu, ovšem výčítám své matky, doktorky plastické chirurgie, jsem neunikla. Táta si přál, abych něco dostudovala, na oboru mu nezáleželo. Zato Johana to vzala oklikou přes dvě manželství, pobyt v Anglii a řůru kurzů, než našla své *poslání*, jak nazývala masírování. Přála jsem jí, aby jí třetí povolání i třetí manželství vydržely.

„No bůže!“ protáhla dramaticky. „Tak by sis dala dvacet. Však máš pohodlnej gauč.“

„Kdyby mi tak zase bylo dvacet!“ posteskla jsem si. „Dneska bych za tohle kouzlo vyměnila malíčky u nohou.“

„Dej si bacha na to, co si přeješ, mohlo by se ti to splnit,“ zamávala mi před nosem nožem, kterým si natírala marmeládu v biokvalitě.

Pobaveně jsem se uchechtla. Její smysl pro humor mi vždycky zlepšil náladu.

„Neříkej mi,“ pokračovala, „že bys vyměnila svůj třicetiletý mozek za ten dvacetiletý a zopakovala si všechny ty přešlapy?“

„Ani omylem!“ vyhrkla jsem. „Nejlíp mít mozek padesátky s životním přehledem, ale tělo osmnáctky.“

„A proč ne rovnou šestnáctky?“

„Protože v šestnácti jsem ještě pořád doufala, že mi narostou prsa. V osmnácti jsem to doufání vzdala.“

Johana vyprskla smíchy, až jí od pusy odlétly drobky.

„A mohla jsem konečně pít alkohol.“

Obě jsme měly slabost pro dobré víno. V mých nácti jsem sebevědomě pila pivo, byť mi moc nechutnalo. Ale bylo to *cool* a pil ho každý.

„Občanka ti alkohol neobstará, ale starší brácha jo,“ zasvětila mě a olízla si palec.

„Hezky jsi to měla zařízený.“

„A ty snad ne?“ podivila se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Můj brácha, prezident klubu Mirka Dušína, byl děsnej skaut. Vůbec nechlastal.“

„Prej prezident klubu!“ zachrochtala smíchy.

„Však víš, biolog a kladas. Raději ten chmel zkoumal, než aby ho ochutnal.“

Johaniny rty se zvlhnuly v pobaveném úšklebku. „On je takovej Sheldon Cooper, co?“

„Jo, akorát nevím, jestli je, nebo není teplej.“

„Gay je ten herec, co ho hraje, ne ta postava,“ opravila mě pobaveně.

„Aha. No, to je jedno. Leoše nebere sex ani ten seriál.“

„Nechutně smutný,“ protáhla spodní ret.

Brácha nebyl škaredej, jenom nijakej. Hubenej, vytáhlej, dlouhý světle hnědý vlasy nosil ledabyle svázaný do culíku. A nosil ne příliš slušivý dioptrický brýle. Ty jediný jsem mu nezáviděla. Žil a pracoval v Praze a vídali jsme se sporadicky. Ale i kdyby bydlel někde poblíž, nejspíš bychom se víckrát jak dvakrát do roka stejně nesešli. Byli jsme každý z jinýho těsta. Příliš si neužíval „alkoholový maratony“ se mnou a s naším tátou, při kterých jsme my dva klopili panáky a on toporně srkal nealko.

„Smutný je,“ dodala jsem a tím si připomněla důvod, proč jsem se včera sama doma opila, „když chceš souložit, ale nemáš s kým.“

„S tím musíme něco udělat,“ mrkla na mě. „Připíjím na litry dobrýho alkoholu a dostupný sex,“ pronesla zvesela a pozvedla svůj hrnek, abychom si mohly symbolicky přituknout.

„Dostupnej leda online,“ ušklíbala jsem se nevesele a usrkla si horkého kafe. Raději jsem si spálila jazyk, než abych nahlas

přiznala, jak mizerný (tedy nulový) můj sexuální život poslední dobou byl.

* * *

Dvě pracovní schůzky s klienty už byly úspěšně za mnou, další tři mě ještě čekaly. Zase jsem zívala, nutně jsem potřebovala další životabudič. Už jsem sahala po klice, když mi začal zvonit mobil. Na displeji blikala *Matka*. Moc často jsme se nevidaly, protože i když byla Češka, žila v Bratislavě a do Brna nejezdila. Kvůli práci nás opustila, když mi bylo třináct. Můj vztah s ní byl spíš chladný a komunikaci jsem udržovala pouze sporadicky.

Pohrávala jsem si s myšlenkou hovor vytípnout a poslat automatickou esemesku: *Pracuju, ozvu se později*. Jenže by mě pak znovu naháněla, což se mi nehodilo kvůli venčení Zorra. Odpovídat na její otázky osobního rázu mezi kolemjdoucími v parku se mi fakt nechtělo. Několikrát jsem se kousla do rtu, než jsem hovor přijala. „Ahoj, co potřebuješ? Mám hodně práce.“

„Ahoj, jak se máš, mami? Nestojím ti ani za pár zdvořilostních frází?“

Protočila jsem panenky. „Jak se máš?“ papouškovala jsem.

„Skvěle! Ostatně jako vždy. Jenom jsem se tě chtěla zeptat, jestli už máš chlapce?“

Ach jo, už je to tady! zaskřípala jsem zuby. Jedině dvakrát rozvedená matka mi mohla položit tuhle otravnou otázku. Johana byla sice taky dvakrát rozvedená, ale nemučila mě tím, naopak mě povzbuzovala, ať hledání toho Pravého nevzdávám. Raději bych si nechala vyvrtat zub než probírat svoje neúspěšné pokusy o randění s matkou. Přetrpěla bych to v menším nepohodlí.

„Přestaň, prosím tě, parafrázovat *Román pro ženy*. Ten film nemám ráda,“ zaúpěla jsem.

„Prečo, prosím ňa? Náhodou je romantický a poučný.“

Slovenština, která se promítala do její mluvy, mě iritovala. Asi proto, že mi to evokovalo šišlání. Podle mě ji do svého mateřského jazyka prokládala schválně, aby zněla víc exoticky, *bratislavsky*. Sledování mluvy byla moje profesní deformace. Ona nezapřela tu svou, když zírala cizím ženským na prsa a odhadovala – ne, ona to samozřejmě stoprocentně věděla –, která je má umělý a která ne.

„A v čem jako? Copak randím s tvým bývalým?“

„Ale prosím tě! Moc to dramatizuješ,“ odbyla mě. „Vůbec se mi neozýváš, tak jak se mám o tobě něco dozvědět? Měla bys někdy přijet do Bratislavy.“

„Slibuju, že až se nějaký chlap objeví a zdrží se u mě dýl jak do snídaně, budeš první, komu se pochlubím.“ Myslela jsem to samozřejmě ironicky. Rozhodně jí nebudu hlásit, až si to s někým rozdám. I kdyby se zdržel až do večere.

„Nemusím být první, hlavně ať nejsem poslední. Chci o tom vědět dřív než Zdeněk.“

Tím myslela tátu. Mého biologického tátu, ne toho svého, kterému už byla země lehká. Od svého manžela se *odlehčila* (na můj vkus) až příliš snadno, k doktorovi, který prý držel skalpel precizně jako dirigent taktovku. Vzala si ho, aby dala Zdeňkovi najevo, že se k němu vracet nehodlá.

Potom, co ji doktůrek nechal (vyměnil ji za mladší model), si musela dokázat, že je stále štabajzna, a nastěhovala si k sobě Kena. Zemská tíže je ale krutá, a ne vždycky pomůže skalpel nebo botox. Ani když ho máte plnou lednici (což moje matka beztak měla). Ken byl dalším „výstavním kouskem“ do její sbírky MOCHŮ – mladých a ohebných chalanů, jak jsem je tajně nazývala. Byl panákem, kterého si naaranžovala, kam chtěla, doprovázel ji do společnosti a měl výhodu – příliš nemluvil (v posteli byl prý naopak rozeným poetou). Tohle mé matce Soni naprosto vyhovovalo, protože si vystačila s monologem.

„Ale proto ti nevolám,“ pokračovala o poznání veseleji.
„Mám pro tebe novinku a chci ti ji říct hned zatepla!“

„Tetě Gitě ses ještě nepochlubila?“ divila jsem se.

„Samozřejmě že áno. Je to moja sestra.“

„A já tvoje dcera.“ Mobil oněměl. „Mami? Jsi tam?“

Nic. Podívala jsem se na obrazovku, ale hovor stále probíhal.

Pak v něm zachrastilo a znovu se ozval matčin hlas. „Prepáč, hovorila som s cukríkom.“

„Mami, nahod', prosím tě, češtinu,“ vyzvala jsem ji otráveně.

„Budu se vdávat. Zní ti to dostatečně česky?“

„Děláš si srandu?“

„Ani v nejmenším. O tomhle já, na rozdíl od tebe, nežertuju.“

„Možná bys měla. Cítím v tom závan tragédie, ne komedie.“ Popravdě jsem byla zaskočená, tudíž jsem plácla to první, co mě napadlo. „Apríla bylo minulý týden.“

„To mi ani nepopřeješ?“ zeptala se dotčeně.

Pravda sice bolí, ale jako doktorka tu rychle strhnutou náplast jistě pochopí. „Ken je o pět let mladší než já. Mohl by být tvým synem. Jako hračka do postele dobrý, ale proč si ho musíš brát? Aspiruješ na druhou Cher?“

Slyšela jsem, jak se hlasitě nadechla, aby vzápětí argumentovala: „Moje milá, Cher za plastiky utrácí, zato mně za jejich zhotovení lidé platí. Navíc jí je přes sedmdesát, mně je o dost míň. Jsem v nejlepších letech.“

Bylo jí pouze o šestnáct let míň než pěvecké divě.

„Navíc,“ pokračovala, „neřkla jsem, že si беру *Kena*, jak ho hanlivě nazýváš. Požádal mě o ruku zralý gentleman.“

„Wow, pokrok! Dalas přednost důchodci před kolouškem,“ vyprskla jsem napůl ironicky, napůl smíchy.

„Vždyť jsi ho ani neměla ráda! Právě jsi –“

„Neměla,“ skočila jsem jí do řeči, „ale aspoň jsem věděla, co od něho čekat. Tupost a klopení očí mrkací panny.“

„Ale jdi, Zoro! Tohle už přeháníš.“

Měla pravdu, reagovala jsem neadekvátně a byla jsem sama na sebe našťvaná. „Ani nevím, že ses s ním rozešla a nabrnkla si někoho jinýho, a dokonce se hned ženeš k oltáři,“ vyčetla jsem jí. „Co na to říká chudák Ken, že jsi ho vyměnila za seniora?“

„Rozhodně jsem Tibora nenazvala seniorem. Je téměř stejně starý jako já.“

„No páni! Takže si můžete zavzpomínat na rock'n'rollová léta a koukat na videokazety.“

„S tebou se vážně nedá mluvit,“ ucedila dotčeně. „Myslela jsem, že z nás budeš mít radost. Promluvíme si, až se vytruceješ,“ pronesla odměřeně a hovor ukončila.

Zadívala jsem se na oněmělý mobil a nechápala, proč se jí pravda tak dotkla. Netrucovala jsem, ale našťvaná jsem popravdě byla. Téměř čtvrt roku se mi neozvala a najednou jsem se jí hodila na svatbu jako křoví, nedej bože jako přestárlá družička.

2.

Ženy, víno, smích

„Kde se flákáš?“ spustila Johana, sotva jsem dorazila do naší oblíbené vinárny v centru.

„Už jsme po tobě chtěly vyhlásit celostátní pátrání,“ přihřála si polívčičku Adéla. S Adélou jsme se seznámily před půl rokem na józe a přibraly ji do party.

„Dneska jsem měla fakt den blbec. Ťukala jsem na tebe, ale už jsi tam nebyla,“ zadívala jsem se na ni a čekala, čím svoji nepřítomnost vysvětlí.

„Šla jsem o něco dřív. Poslední klientka mi odpadla.“

„Opadla před nebo po masáži?“ neodpustila si Adéla vtípný dotaz.

„Ještě před. Moje zlatý ručičky se jí ani nedotkly.“ Zvedla před obličej svoje krásné, pěstěné ruce.

„Jsem ráda, že jste tady obě dvě. Aspoň na vás hodím tu bombu naráz,“ pokračovala jsem.

„Ale, ale,“ sýčkovala Adéla.

Pravidelně jsme s holkama chodily jednou týdně „na jedno“. Ne na jedno pivo ani jednu deci vína, ale rovnou celou lahev. Popravdě někdy i dvě. Předemnou na stole s bílým ubrusem stála sklenička na víno. Nalila jsem si a pořádně si lokla.

„Teda ty máš splávek,“ uchechtla se Johana.

„Tak už povídej, přeháněj!“ nabádala mě Adéla.

Obě na mně visely očima.

Vychutnávala jsem si tu pozornost, načež jsem jim oznámila: „Moje matka se na starý kolena zbláznila.“

„Hm, to není žádná novinka. Tohle nám tvrdíš už dlouho.“ Johana zněla zklamaně, asi čekala drama většího kalibru. Ráda se s námi totiž předháněla. Někdy mě tím pěkně štvála. V jednom jsem jí totiž konkurovat nemohla, a to se zkušenostmi s chlapama.

„Zase ti někoho dohazuje?“ tipovala Adéla.

„Vypadám snad, jako bych vyhrála casting do reality show *Svatba na první pohled*?“

„To zrovna ne,“ potvrdila Johana, aniž by se snažila o krapet taktu.

Adéla, největší diplomat z nás tří, pouze lehce zakývala hlavou ze strany na stranu.

Zhluboka jsem se nadechla a s úšklebkem jim oznámila: „Matka se bude zase vdávat.“

„Nekecej!“ vyhrkla překotně Adéla, modré oči rozšířené zaujetím. „Za toho rybízka, kterému teče mlíko po bradě?“

Johanina reakce na sebe nenechala čekat. „Vždyť mu ještě ani nestačily sestoupit kulky a už se žene do chomoutu, kde o ně komplet přijde?“ řála nemilosrdně s notnou dávkou sarkasmu.

Víno mi zaskočilo v krku a začala jsem se dusit. Měla jsem něco takového čekat, co jiného by drsoňka jako Johana mohla vymyslet. Naštěstí se Adéla zachovala duchapřítomně a několikrát mě uhodila do zad mezi lopatky. Cítila jsem, jak mi rudnou tváře a hoří na hrudi.

Přistoupil k nám číšník s vysoce nagelovanými vlasy a zeptal se: „Můžu nějak pomoci?“

„Umíte dýchání z úst do úst nebo heimlich?“ zvedla k němu zelené oči Johana a bezelstně na něho zamrkala.

„T-to... neumím,“ zakoktal se a přešlápl z nohy na nohu, nejistý jako hlemýžď na startovní čáře.

V tom okamžiku jsem si konečně přestala vykašlávat plíce a on se bleskově vzdálil.

„A přitom jsi to *celý* spolkla a pán ti nechce dát ani dýchání z úst do úst. No chápete to, děvčata?“

Všechny tři jsme se hurónsky rozchechtaly, až se po nás ostatní hosté otáčeli. Seděly jsme sice ve výklenku, ale bylo na nás vidět a pravděpodobně jsme představovaly tu nejhlučnější společnost. Náš smích přebíjel jemnou hudbu, která zde hrála. Na zvědavých pohledech mi nesešlo, hlavně že jsme si smíchem prodloužily život. Aspoň tak to říkávala moje babička. Utřela jsem si mokré tváře papírovým kapesníkem.

Johana nešla pro ráznější slovník a sexuálně laděné narážky daleko. Dokázala svým vtípem rozčísnout hutnou atmosféru, což jsem mnohdy ocenila. Adéla byla z nás tří nejtišší, ale dokázala nám trefnými hláškami vkusně sekundovat.

Sáhla jsem si na hrdlo a odkašlala si, než jsem opět promluvila. „Hodila by se nám další voda,“ pozvedla jsem prázdnou karafu. Rozhodně jsem se za tím číšníkem, nezkušeným v poskytování první pomoci, nehrnula. Jeden trapas mi bohatě stačil.

„Obávám se, že číšník sem jen tak nepřijde,“ ohlédla se Johana k baru, u kterého se v obrovské prosklené lednici chladily lahve vína nejen z českých krajů. „Dojdu tam,“ nabídla se, „ale počkejte na mě s vyprávěním. Nechci o nic přijít.“

Od baru k nám dolehl její smích. Koketovala s tím mladým číšníkem, kterému se očividně vrátilo sebevědomí.

„Proč si s tím nedá pokoj?“ zeptala se mě Adéla s pohledem upřeným na naši kamarádku.

„Protože Kamil není teritoriální typ. Ví, že jí to projde.“

„A Marian snad jo?“

Drahé polovičky mých kamarádek byly každý z jiného těsta. „Jasně. Marian je macho, pán tvorstva. Kdyby tu byl s námi, seděla bys zaražená v koutě, zatímco on by bavil celý lokál.“

„Ale kdeže,“ namítla nepřesvědčivě a vsunula hlavu víc mezi ramena.

„Tak schválně – jak často chodíte sami dva na rande?“

„Jednou za čtrnáct dní. Jsme přece především rodiče.“

„A nechá tě vybrat, co si dáte, kam půjdete?“ Vybavilo se mi, jak jí objednával jídlo, aniž počkal, až si z jídelního lístku sama vybere. Jako by mu skutečnost, že zaplatí útratu, dávala povolenku i k jejím chuťovým pohárkům.

„Jasně že se o tom radíme. Ale zkrátka nemáme tolik času někam vyrazit.“

„Dost usedlý na rok a půl dlouhý vztah. To abys –“

Vystrčila bradu. „Nevěděla jsem, že sis otevřela psychologickou poradnu pro páry,“ odrazila moje poučování a tím mě usadila.

„Promiň,“ stáhla jsem se. „Pravdou je, že o vztazích vím velký kulový,“ povzdechla jsem si nevesele.

Adélin výraz zjemnil. „Žádná z nás na ně nemáme příručku.“

Pohodila jsem rameny. „Nechci se ti plést do vztahu, ale záleží mi na tobě. Chci, abys byla šťastná.“ Šťouchla jsem do ní hravě loktem a ona mi to oplatila. Zvedla jsem sklenku k přípitku. „Tak na šťastný vztahy!“

„Na vztahy, který vydrží,“ přitakala Adéla.

„A proč by nevydržely?“ zeptala Johana, která se objevila u stolu.

„Protože balíš volný chlapy, který bys měla přenechat svojí singl kámošce,“ vyčetla jsem jí naoko.

Vědoucně se usmála. „Musíš se víc snažit. Co třeba támhleten?“ kývla hlavou vlevo. „Sedí tam už hodinu sám a sotva zvedne hlavu od knížky. A když už, tak koukne naším směrem.“

„Nejspíš ti čumí na kozy,“ zhodnotila jsem.

„Taky myslím,“ souhlasila se mnou Adéla.

Na rozdíl od Johany jsme se ani jedna neoblékala nijak vyzývavě. Zatímco Johana si potrpěla na výstřihy, upnuté svršky a podpatky, Adéla dávala přednost jednoduchosti ve formě blůz, tunik a splývavých materiálů à la sekretářka, ve kterých její ne příliš vyvinutý hrudník úplně zanikl. Mojí alfou a omegou bylo sportovní oblečení. Upnuté jsem si dovolila nosit akorát kalhoty a upřednostňovala jsem pohodlné boty bez podpatků.

„To má fakt blbý,“ odvětila Johana a nadhodila si bohatou hřívu medových, přirozeně kudrnatých vlasů, které jí sahaly po lopatky. „Pasu je pro manželka.“

Neubránila jsem se uchechtnutí a také Adéla se culila od ucha k uchu.

„Tak ho zkus,“ pobídla mě blondatá Adéla. „Třeba se ho zeptej, co čte.“

„Copak taková stupidní seznamovací věta zabírá?“

„A proč by ne? Zeptala jsem se Mariana, kde koupil Štěpánovi ty světlétkující tkaničky. Ben už takové samozřejmě doma měl, ale chlapi si většinou nepamatují, co jejich ratoles-ti nosí. A pak jsme hledali jejich bačkory...“

„Bla bla,“ přerušila ji necitlivě Johana, „tuhle storku už jsme slyšely stokrát. Kdyby raději vylovil zásnubní prsten.“

„On vlastně –“

„No neke!“ skočila jsem jí do řeči a nedočkavě si poposedla. „Tak už?“

„Až takhle ne,“ protáhla, „ale říkal, že je ochotný se o zásnubách pobavit.“

„Ahá,“ zhodnotila Johana sarkasticky a hned dodala: „Co ho blokuje od činu tentokrát? Fúze firem? Vyšší alimenty?“

Adéla hypnotizovala desku stolu a žmoulala v ruce ubrousek. „Prostě se musíme nejdřív všichni čtyři sžít.“

„To jsou jenom kecy,“ odbyla ji promptně Johana. „Další výmysl.“

Obě jsme s Adélou koukaly jako sůvy, veselá nálada byla tam. Johana na Adélu nastoupila dost zhurta, podobně jako já před chvílí. Fakt, že Adéla nebyla stejně asertivní jako my dvě, nás neopravňoval k tomu, abychom na ni nasazovaly. Tohle uvědomění se mi vrátilo jako bumerang.

„Co ty o tom víš? Nikdy jsi s dětma v jedný domácnosti ne-žila,“ zastala jsem se Adély.

„Nic.“ Johana stáhla rty do úzké linky.

O dětech příliš nemluvila, zato její manžel Kamil básnil o tom, jak se stane tátou. Johana tvrdila, že není kam spěchat, i když už se taky přehoupla přes třicítku. Děti vyžadovaly čas a pozornost. A v případě Adély a Mariana a jejich, byť stejně starých, kluků z předchozích vztahů tomu nebylo jinak.

„Sorry, Adel,“ vydolovala ze sebe Johana jakousi omluvu, ovšem nehodlala se tématu pustit. „Ale fakt si myslím, že Marian moc dobře ví, jak jsou pro tebe jistota a zázemí důležitý. Přijde mi, že ten závazek záměrně odkládá na neurčito. Kolik mu musíš ještě uvařit večeří a vyprat špinavých fuseklí, aby uvěřil, že jsi ženská na vdávání?“ čertila se.

Adéla pokrčila rameny a napila se vína.

Rozhodla jsem se oplatit Johaně stejnou mincí. „Kolik večeří a domácích prací jsi udělala ty, než tě Kamil požádal o ruku? Víme, že s tím neotálel, ale nikdy ses nepochlubila, co přesně ho přimělo se vyslovit.“

„Ha! Prozradím vám to a pak si na tom postavíte svoje vztahy, co?“

„Stavění v tom určitě hrálo hlavní roli,“ přihřála si polívčičku Adéla a v očích jí blýsklo. Nikdy se nedokázala zlobit příliš dlouho.

„Dennodenně,“ přiznala Johana a spiklenecky na nás mrkla.

Nyní jsme se pobaveně šklebily všechny tři, mraky mezi námi byly zažehnány.

„Nevařím,“ přiznala Johana, „to je Kamilova doména. Kdo by se taky pachtil s těma vegetariánskýma jídlama, že jo. Zásadně nežehlím a uklízím jen tak, aby se neřeklo. Jo a souložím pokaždý, když je čas a chuť,“ dodala. Muž procházející kolem našeho stolu se na ni zálibně podíval. Johana mu výmluvně ukázala levou ruku, na které se skvěl snubní prsten z bílého zlata. Muž odvrátil pohled a pokračoval započatým směrem.

„Takže jsi vlastně taková milenka s papírem a kroužkem,“ zavtipkovala jsem.

„Jako průkazem původu?“ nasadila tomu Adéla korunu.

Nekontrolovaně jsem hýkla smíchy. Johana praštila dlaní do stolu, až nadskočily skleničky, a hlasitě se rozesmála.

Mezi salvami smíchu jsem stihla ucedit: „Mluvím o oddacím listu.“

Trvalo notnou chvíli, než jsme se všechny tři vysmály, přičemž jsme ignorovaly vyčítavé pohledy obsluhy. Trochu jsme si to u nich vylepšily, když jsme si objednaly druhou lahev vína.

„Hele, koho si teda bere tvoje máma?“ vzpomněla si na původní téma našeho rozhovoru Adéla.

„Nějakýho stejně starýho Tibora. Už jsem se obávala, že budu Kenovi říkat tati.“

„A kolik má plastik?“ pobavila nás svým dotazem Johana. „No co,“ vysvětlovala po chvíli. „Říkala jsi, že tvoje máma má odpor k vráskám. Beztak má ten její chlap vyžehlenej obličej jako David Hasselhoff.“

Znovu jsme hýkly smíchy a začaly hledat Hasselhoffovy fotografie na internetu. Tahle zábava nám vydržela dobrých patnáct minut.

„Viděla jsi ho na fotce? Co je zač?“ vyzvídala Johana.

„Holky, mám nula informací a vlastně je mi to jedno. Ať si máma stárne, s kým chce. Hlavně že do plastik nenutí mě,“ uzavřela jsem.